

Anonyymit anesthesiologit

Puheenjohtaja: No niin, avataanpa taas, tämänkertainen kokous. Meillä onkin täällä tänään uusi kävijä, vaikka tuosta hieman turvonneesta ja uuvahtaneesta habituksestasi voidaankin päätellä sinun jo jonkin aikaa alaa harastaneen. Kutsutaan sinua anonyymisti vaikkapa Jussiksi. Kerropa hieman itsestäsi.

Jussi: - No joo...

Puheenjohtaja: - Älä nyt ujostele, kaikki me ollaan joskus oltu tuossa tilanteessa, mutta kun asian kerran itselleen tunnustaa, niin se voi olla paraneamisen alku.

Jussi: - No, terve vaan kaikille, mun nimi on Jussi, ja mä..., mä oon vissiinkin anesthesiologi.

Mun tarina on kai aika tavallinen. Se kaikki alko niin pienestä, ihan vain yhdestä tipanlaiton harjoittelusta, joka annettiin mulle tehtäväksi amanuenssiaikana. Se hurmio ja hyvinolontunne, kun ensi kerran sain laitettua sinisen tipan pikkurillin paksuiseen suoneen kolmannella yrittämällä. Sitä samaa hurmion- ja hyvinolontunnetta mä oon etsiny siitä asti.

Pian mä kuitenkin huomasin, ettei tipasta enää saanut sitä samaa hurmiota, vaan mun oli lisättävä annosta. Oli pakko ilmoittautua erikoistumaan, vaikka mua jo silloin viisaat varoittelivat, että se tie vie ennaikaiseen hautaan mahahaavan ja kofeiinimyrkytyksen kautta. Enhän mä tietenkään niitä kuunnellu, koska ne anesthesiologiaa harjoittavat näyttivät niin cooleilta naamarit ja myssyt päässään kahvihuoneessa notkuessaan. Niitten silmien alla olevat pussit jotenkin ilmaisi jatkuvan työn ja valvomisen aiheuttamaa henkistymistä. Esimerkin rohkaisemana rupesin intuboimaan ja laittamaan spinaalejakin heti kun joku vain selkensä käänsi. Kohta ei sekään enää riittänyt, vaan oli pakko saada laittaa epiduraaleja ja cvk:ta ja vieläkin kovempia juttuja.

Sitten joku sano, että anestesioteorian osaaminen se vasta kova juttu olisikin. Mä aloin lukea, ensin Milleriä, mutta ei se Amerikan-ihme kauaa jaksanut pitää janoa poissa. Mun piti siirtyä aina vaan kovempiin impact-factoreihin aina Finnanestiin asti.

Välillä kun anesthesiologia ei riittänyt, piti keilla kaikenlaisia korvikkeita, kuten hiihtoa! Sitä myrkyä on tullut nautittua kuusen juurella yksin ja porukassa. Saihan siitä hyvän asidoosin, mutta ei se kuitenkaan aidolle anestesialle pärjännyt.

Vuoden mä olin tk-päivystyksen vakinotkuja. Olinhan mä välillä tietysti katkollakin, mutta musta tuntu, että mä olin silloin ihan reunalla. Tarvitin vain pari tippaa, ja taas mä olin repsahtanut.

Leikkaussalissa piti vieraila monta kertaa, kun en kerrasta oppinut. Asiat meni lopulta siihen pisteeseen, että mä jouduin teholle. Siellä mä yks päivä sitten heräsin, kun kuulin, että jos ei adrenaliini, vastapulsaattori ja cvvhdf auta, on tauti kuolemaksi!

Mä, mä luulen, etten mä ikinä parane – kerran anesthesiologi, aina anesthesiologi.

Puheenjohtaja: - Sinun tarinasi on meille kaikille kovin tuttu. Alussa olivat suu, laryngoskooppi ja Jussi. Siitä se lähtee! Niin kauan kuin tehtävämme on antaa elämää ylläpitäviä ja kipua lievittäviä hoitoja, on kuitenkin toivoa, sinullekin Jussi. Et sinä ole yksin! Meillä on ympäri Suomea A-klinikoillamme satoja anonyymejä anesthesiologeja, ihan sinun kaltaisiasi.

Parannusta emme välttämättä pysty tarjoamaan, mutta korjaussarjan kyllä. A-klinikoillamme on tarjolla sinulle korvaushoitoa, kenties koko loppuelämäksesi! □